

O.D.V.-cursus 1969 - 1970

"'s Mensen persoonlyke relatie met de wereld, waarin hy leeft."

Als een eerste bespreking komen de volgende 3 punten naar voren:

1. Het voorstellingsvermogen van de mens wordt mede bepaald door zyn
Dit wil zeggen, dat een volwassen mens zich mede (milieu.
laat leiden door hetgeen hy in zyn jeugd geleerd heeft.
2. God heeft geen wetten aan de mens gesteld, maar de mens doet dit
De mens leeft als een individu, dat zowel aan God (aan zichzelf.
als aan ~~zichzelf~~ de wereld een voorstelling ontleent van hetgeen
hy juist en niet juist acht. Daarvoor is alleen nodig: persoonlyk
inzicht in zichzelf. - Persoonlyke benadering van het hoogste
kan by velen zeer verschillend zyn en zo heeft de mens geprobeerd
een bepaalde benadering vast te leggen en zich disciplinair daar-
naar te richten. Maar zulk een benadering is vaak misleidend tav.
hetgeen de mens zèlf voelt als goed en juist.
3. De mens ziet zyn wereld niet zoals zy is, maar zo als hy zèlf is.

Overdenkt men deze punten als een begin dan blykt reeds dadelyk,
dat de relatie tussen mens en wereld een wederkerige is.
De wereld schiep voor de mens de taal, waarin hy zich uitdrukt,
de begrippen, die hy hanteren zal. - De mens zelf schiep zich een
geloofsachtergrond, maar ook een geestelyk besef, een drang, waar-
door hy weer een zekere vertaling geeft van hetgeen de wereld hem
laat zien.

De mens zelf valt uiteen in 3 sectoren nl.:

een redelyk/verstandelyke - een gevoels/geestelyke
en daar zyn bestaans-sector
tussenin:

- De mens neemt de wereld waar met zyn verstand, maar kan in die
wereld alleen maar reageren middels verstand en gevoel. Omgekeerd
beleeft de mens zyn wereld vaak door zyn eigen gevoelswereld, waar-
door hy vaak in stryd is met zyn eigen verstandelyke visie op die
wereld. - Aldus valt te begrypen hoezeer de complexiteit van de
mens zelve een rol speelt by de bepaling van zyn relatie tot de
wereld, waarin hy leeft. - De paranormaliteit zetelt dan ook ei-
genlyk grotendeels in de gevoelssector.
- De mens nu, die de door hem beleefde gevoelswaarden tot uiting
kan brengen, kan dat alleen, wanneer hy zulke gevoelswaarden ver-
standelyk aanvaardbaar kan maken in de wereld. - Alsdan wordt de
eigen godsbeleving tot een godsdienst en het zelf begrypen van
zekerheden wordt tot bezit. - Dit betekent: de mogelykheden, die
er zyn worden voor de mens begeerlykheden. - Dit geheel gehoor-
zaamt aan wat moeilike normen, waarvoor echter enkele grondregels
zyn te geven ten aanzien van b.v.:

1. de relatie met onze eigen tyd.

Dan geldt de vraag: wat is de huidige norm ?

Voor het bezit geldt dan, dat vooral de westelyke landen enorm
veel bezitten in vergelyk tot vroegere tyden, ook t.o.v. bezit in

de z.g. achtergebleven landen. Maar alle tesamen vertonen toch een persoonlyk bezit, dat zoveel meer is dan ooit tevoren, dat overall vrees bestaat zyn bezit te verliezen. De vrees wordt groter naarmate het bezit groter is.

Hieruit ziet men: de angstfactor wordt in de mens groter naarmate het bezit groter is.

Er komt een moment, dat de angst zodanig gaat domineren, dat de mens zal trachten voor zyn bezitswaarde zekerheid te stellen. Dat doet hy verstandelyk, niet gevoelsmatig. - Dan ontstaat vaak een strydigheid, die typerend is voor deze tyd.-

Daar teenover constateert men ook geringere waardering voor bezit, omdat bezit veelsoortige gevaren voor verliezen medebrengh en onlustgevoelens wekt.

De mens kan hier geestelyke waarden teenover stellen, maar dit is alleen mogelyk, wanneer ze beleefbaar zyn. Is dat zo, dan kunnen ze ineens een emotionele omslag veroorzaken, waardoor men tot inzicht van 'waarheid' komt. Te bedenken valt, dat bepaalde persoonlyke waarden hun waarde verliezen kunnen, wanneer ze algemeen worden gesteld. Dat is een vry algemeen voorkomend verschynsel.

2. de mens is een kuddedier.

De huidige samenlevingen zyn voor de mens niet meer te ontberen; zonder dien kan hy niet bestaan in de wereld. Aanvankelyk bestonden de mensengemeenschappen uit kleine Stammen, waarin gold, dat de sterkste de baas over allen was. Dat is later uitgegroeid tot de vaardigste, de handigste. - Hem werd door alle Stamleden eer bewezen. Heel lang heeft men zulke "Stam-hoofden" vergoddelykt en de mens beschoúwde zyn machthebbers ook als goddelyke wezens. Voorbeelden uit latere tyden zyn : Sargon, de egyptische Farao en nog later de romeinse Keizer. - Bereiking, als identificatie, met daaraan gekoppeld overwinning van de dood betekent dan: féitelyk méer te zyn dan alle anderen, en dan niet alleen op Aarde.

Kykt men nu naar de huidige tyd dan moet worden geconstateerd, dat de wereld sinds dien niet veel verder is gekomen. Het gaat nú om erkenning van de Krachten der Natuur, maar . . . verstandelyk.

In de gevoelswereld heeft de mens nog steeds de neiging tot zelfbevestiging, omdat hy daardoor een zekere meer-waardigheid in het deelgenootschap van de gemeenschap probeert aan te tonen.

Dat is de basis van alle zelf-erkenning.

Wat de mens innerlyk zoekt te zyn wordt, zolang hy in de materie leeft, bepaald door de materie. - De menselyke geest heeft reeds vele ontwikkelingen doorgemaakt en heeft daaruit een bepaalde gerichtheid, zy wil een bepaalde harmonie bereiken. En dat is alleen mogelyk, wanneer zy in de materie haar ervaring op een bepaalde manier opdect. - De manier waarop is zéér belangryk !

Een harmonie, die God zoekt, is i.h.a. een aanvulling op hetgeen de geest nog niet beleefd heeft. Zy zoekt die in de materie. Daarby speelt ook de erfelykheid een rol, want zeer belangryk is

daarby de gevoelsmatige benadering van gezag, gemeenschap en bezit.

Er bestaat een schynbare tegenstrydigheid tussen gevoelsleven - geest - practyk .

Maar wat bedoeld wordt is : door dit leven te behouden kan ik gevoelsmatig myn belangrykheid van leven behouden en dat is geneetisch mede in de mens gelegd.

Als regel is dit materiëel onvermydelyk, omdat de mens als regel zyn eigen wil/wens navolgt. En een machthebber (en dat geldt even zeer in een democratie) kan alleen doen wat hy doet, omdat de gemeenschap hem accepteert en hem daartoe dus de mógelykheid geeft.

Mensen moeten leren reëel te denken. Men moet zich afvragen: wat kàn ik met myn innerlyke wysheid (myn gevoelswereld) z y n e n d o e n ? dwz. in hoeverre kan datgene, dat IN my bestaat, myn úiterlyke wereld be-invloeden ?

Dit moet men proberen zich helder en duidelyk te stellen, want
-wat ik voel te kúnnen zyn, kàn ik zyn en
-wat ik dènk te zyn ben ik in werkelykheid nóoit.

Wat ik denk is nl. myn éigen beeld, aangepast aan myn wereld.

Wat ik voel is : wat ik IN myself b e n , waarby redelyke vermogens een aanvulling kunnen geven voor myn gevoelswereld.

Wanneer men zich uit een innerlyk weten stelt: alles wat ik op deze wereld heb, heb ik te leen gekregen, dan is verlies ervan niet minder smartelyk. Maar wanneer ik in myself het gevoel heb, dat er in myn leven iets belangrykers is, zal dit myn eigen denken en streven in een richting kunnen brengen, waarby verlies eigenlyk niet zoveel meer telt.

De geloofswereld van de mens is zyn wereld van het eigen aanvoelen

Er bestaat een wereld, die alles bevat wat wy beseffen kunnen plus alles wat wy ooit kunnen waar-maken. - Buiten de tyd gedacht gebeurt alles gelyktydig. Levend in de materie leeft de mens ook in een dimensie van tyden en perioden. De mens voelt aan wat zyn perfecte vorm is, maar hy weet die niet te kunnen verwerkelyken, omdat hy niet beskikt over termen om ze ten uitvoer te brengen. - Hy zoekt maar wat en loopt vaak vast in veelsoortige (filosofische) dogma's, die geen r e ë e l e werkelykheid vormen. - Maar wat ik, als mens, aanvoel te kúnnen zyn, kàn ik zyn, omdat het deel is van myn totale wezen.

Of dit vandáág 'waar' wordt of morgen weet ik niet, maar ik weet wel: eens zal het zyn.

Neem ik de gevoelsbasis als uitgangspunt dan wéét ik de wereld nodig te hebben om het te bevestigen.

Baseert men zich b.v. in zyn gedragslyn op een gevoel van het koninklyke in zichzelf dan verwezenlykt men de essentiele punten daarvan geestelyk, omdat ze voor een koningschap noodzakelyk zyn. Zo krygt men i n zich o.m. gezag en waardigheid, die men zich voorstelt als koning te móeten bezitten.

Dit betekent: gedrag en gevoel kunnen ergens heel dicht by elkaar liggen en te handelen naar zyn gevoel, zonder zich eerst af te vragen of daarvoor redelyke indicaties aanwezig zyn,
kan voeren tot het bereiken van bepaalde eigenschappen, die aan het innerlyk beeld inhaerent zyn.

Wie wil proberen verstandelyk magie te bedryven, zal niet slagen. Wanneer ik voel, welke mogelykheden bestaan en ik handel, gedraag my naar de verplichtingen, die ze my zouden opleggen, wanneer ik die mogelykheden navolg, verander ik, door aldus te doen, iets IN myself.

Dit impliceert: andere capaciteiten te zullen gaan ontwikkelen en daardoor tav. de wereld, waarin men leeft, een andere plaats te gaan innemen.

Leert men b.v. op deze manier uit te treden dan moet men onthouden, niet het uittreden zélf als essentieel te beschouwen en niet te proberen het als zodanig te willen behouden. Wie dat doet verliest het zeker weer. Wie er teveel aan hangt zal een verdere ontwikkeling afremmen. - Men moet leren zich aan 'verdere' vormen van 'leven' aan te passen en dan zal blyken, dat men gaandeweg gaven en kwaliteiten heeft verzameld, die in het dagelykse leven kunnen worden gebruikt. - Wie alleen maar probeert te behouden wat hy heeft en bereikt (aan geestelyke waarden en mogelykheden) vertraagt de werking ervan IN zichzelf.

- Een van de belangryke punten, die in de relatie mens - wereld een rol spelen, is het oude "Panta Rei" (alles vloeit), dat evenzo in het éigen menselyke leven een rol speelt.
De mens moet zich realiseren, dat hy van dag tot dag verandert.
Wel houdt hy dezelfde kracht, geest en ziel, maar zyn relatie met de wereld verandert steeds.

Streeft de mens in bepaalde opzichten een zekere rigiditeit na, dan kan hy niet meer in relatie zyn met de amorphe wereld.
De mens moet dus anders worden, dwz. hy moet v a n a g leven.

De moeilykheid daarby is deels ook de formulering, waarmee hy gewend is zyn begrippen te bepalen. Dit brengt mee dat wanneer men een formulering, als begrip, wil handhaven het niet mogelyk is te veranderen, te herstellen of in te halen wat men naliet te doen. - Onthoud daarom, dat ook begrippen moeten worden aangepast, want de betekenis van iets op vandaag is anders dan gisteren en zy is morgen weer anders. Voelt men vandáag iets als nodig dan is het juist het ook vandáag te doen. Men dient elke dag opnieuw in zichzelf te overwegen:

hoe voel ik deze dingen nú aan ?
om dan tot een redelyke activiteit te komen.

Daarby moet men goed onthouden, dat

de redelykheid een instrument is door de mens gehanteerd.

Wie echter redelykheid maakt tot het voor hem beslissende, verminkt de werkelyke gevoelswaarde, waardoor niet kan worden bereikt wat men wil bereiken.

Uittreden is het vermogen om zonder lichamelyk op bepaalde plaatsen aanwezig te zyn daar te kunnen waarnemen, zelfs er actief te kunnen zyn.

Het menselyke leven is één geheel en dat includeert de goddelyke werkelykheid. Het menselyke leven op de Aarde is dus niet méér dan één enkel streekje verf uit de totale schildery.

Waar het om gaat is, net als by de schildery, 'het totaal'. Daarin wordt het licht dus niet bepaald door één enkel facet of één moment van hetgeen men nú is, maar het is de gehele reflex van de gehele goddelyke werkelykheid.

De mens kan dit innerlyk zo voelen, maar hy vergeet als regel, dat zyn innerlyke gevoelswerkelykheid voortdurend verandert, evolueert, zodat er nooit iets blyft van wat was in precies dezelfde vorm.

Goddelyke werkelykheid is energie, die durend golft als het water in een vyver, uitgaand en terugkerend, zodat het erop vallend licht weerkaatst wordt als een wisselend spel van lichtjes. - Dat spel nu, die weerkaatsing der goddelyke energie, is deze stoffelyke wereld, afwisselend licht en duister.

- In deze geest moet men begrypen de menselyke mogelykheden tot beleven, voortdurend naar een ander vlak verplaatst. Iets dat bv. vandaag alleen materieel te bereiken is, wordt morgen alleen geestelyk mogelyk. - De enige continuïteit - zo men dat begrip zou willen gebruiken - is de continuïteit der veranderingen.

- Het is dus nodig elke dag opnieuw eerst te voelen (innerlyk te rade te gaan) wat je vandaag bent. Dat is niét: zich invoegen in zyn eigen voorstelling van hetgeen men zou willen zyn, maar het is: uit zo'n gevoel recht en reëel te zyn wat men op grond van z'n gevoel kan zyn.

Daarom is nodig dag aan dag de dingen niet te zien als te verschilden van elkaar, maar ze te leren zien als naar het wezen één te zyn, behorend -zowel naar Stof als naar Geest- tot een eenheid, die óok bestaat in de mens zelf.

Want de materie draagt alles van de geest in zich.

- Vanaf het moment, dat je, als mens, in je wezen meegaat met, opgaat in hetgeen je denkt te (zullen) construeren (scheppen), ben je niet alleen deel van de constructie als zodanig, maar tevens deel van de samenhangen, die bestaan tussen de constructie en de rest van de wereld van je bestaan.

- Het moeilijke hierby is, dat je als mens nooit geheel deel kunt zyn van de mensheid. Er blyft altyd een zeker isolement bestaan, omdat je noch redelyk, noch lichamelyk de mogelykheden bezit tot uitdrukking te brengen wat je gevoelswereld eigenlyk 'waar' zou willen hebben en doen zyn. - Hierin ligt een bron van strydigheden voor de verwerkelyking van de relatie tussen de mens als 'ik' en de wereld, waarin hy leeft.

- Maar in het ogenblik van 'vergeten' gaat men indirect uit naar het verband tussen de wereld en zichzelf. In dergelyke ogenblikken/toestanden wordt de relatie plotseling een van versmelting, dwz. ik en de wereld worden één.

De moderne tyd : Zolang de mens probeert de huidige, moderne wereld te beoordelen of te veroordelen, komt hy nergens, hy isoleert zichzelf. - Wanneer men echter alleen maar probeert te zyn wat men zèlf als juist voelt in de wereld en zich daarby gedraagt naar zyn innerlyke waarheid, zyn er altyd van die flitsen, waarin het verschil tussen de wereld en jezelf niet meer optreedt. - Op deze wyze is er een durende en vruchtbare wisselwerking in de relatie tussen myzelf en den wereld waarin ik leef.

Daaruit ontstaat durend nieuw besef en dat kan elke dag groeien.

In dit groeien bereikt de mens, dat hy niet alleen zichzelf beter leert kennen, maar hy leert de hogere krachten beter aan te voelen.

- Beide kunnen héél belangryk zyn. - Maar vooral leert de mens op deze wyze een steeds wisselende, maar steeds opnieuw zich kenbaar makende h a r m o n i e tot stand te brengen tussen zichzelf en een steeds g r o t e r deel van het AL.

- Alle daaruit voortvloeiende uitingen en resultaten zyn min of meer incidenteel.

Ze ontstaan uit een gevoelde b e h o e f t e, niet uit een b e r e d e n e e r d e noodzaak, hetgeen wil zeggen, dat ze géén vooropgezette bedóeling hebben.

Aldus ligt voor de mens een noodzaak om in zyn menselyke leven juist inzicht te leren krygen in zyn persoonlyke relatie met de wereld, waarin hy leeft.

einde van de 1ste les.

Arnhem, 28 october, 1969.

O.D.V.-cursus 1969 - 1970: "'s mensenpersoonlyke relatie".

XXXXXXXXXXXXX
 ✦ 2de les ✦
 XXXXXXXXXXXX

Wy bespreken vandaag de practische kant.

Wanneer men de achtergronden van het wereldgebeuren gaat begrypen, vindt men een reeks invloeden uit allerhand sferen en kosmische niveau's. Maar daarmee is men nog niet klaar, want al wat in de wereld gebeurt beroert ons als mens.

Hiervoor zyn enkele regels te geven :

1. een mens leeft niet krachtens de feiten, maar krachtens zyn voorstelling van de feiten.
 2. een mens leeft op aarde krachtens de aardse feiten en kan dit slechts doen, omdat hy ook in andere delen van de kosmos, werelden of sferen in wezen mede-bestaat.
- Het menselyke leven is dus niet beperkt tot de Aarde en het aardse wereldgebeuren, maar deze zyn nu het brandpunt geworden van zyn werke-lyke wezen, dat niettemin veel verder uitgrypt in de kosmos.
 - Dan is ook duidelyk, dat 's mensen reactie op het wereldgebeuren nooit bepaald kan worden door het wereldgebeuren alleen. - De invloeden, die het wereldgebeuren mede vorm geven, zyn alle belangryk om het ons, als mensen, mogelyk te maken onze houding te bepalen. De relatie met de kosmische Totaliteit is niets anders dan het wereldgebeuren, waarvan de mens misschien meent, dat het hem in zyn leven meesleept. - Dat is dus niet zo.-
 - Wy leven thans in de tyd van Aquarius, de tyd van "De Schenker", d.i. het geven, van de vernieuwing. - Daar staat tegenover, dat er in deze tyd veel verloren gaat. - Hoe komt dat ?
 - a) de meeste mensen leven niet 'vandaag', maar tussen gisteren en morgen. Vandaag zyn er invloeden ; de resultaten ervan worden later merkbaar. Zy worden niet zonder meer bepaald door de oorzaak alleen ; ze worden bepaald door de r e a c t i e op de oorzaken en deze reactie kan langere tyd duren.
- Men kan dit als volgt beredeneren:
- ik leef en thans leven kan ik alleen nu, met de feiten die nu be-
 - op het moment, dat ik my bezig houd met 'morgen' (staan. leef ik nu niet meer intens.
 - wanneer ik myn leven-nu voortdurend wil vergelyken met het verleden, leef ik nu evenmin intens, doordat ik teveel aandacht aan het verleden moet besteden.

E r g o : Ik moet uitgaan van de feiten, die nu bestaan, niet die van gisteren en niet die voor morgen.

Dit houdt in:

ik moet alles accepteren wat het heden biedt, of dat nu prettig is of niet, want ik moet myn reactie van vandaag bepalen aan de hand van alle feiten waar ik vandaag voor kom te staan.

Wanneer men nu overal om zich heen feiten constateert in de wereld, waardoor soms vele kostbare waarden vallen, dan moet men beginnen met slechts te constateren en niet over de gevolgen van de feiten klagen, evenmin er over jubelen. - Het constateren van wat er gebeurt betekent: als vanzelf ook zyn eigen houding er tegenover te kunnen bepalen.

ODV-cursus 1969-1970

Dan heeft men voor zich weer een houvast, waardoor men, temidden van het wisselende wereldgebeuren, tot een vaste k e u z e kan komen.

- b) de keuze, die men doet, kan niet anders dan een persoonlijke zyn. Voor een ander is nooit te bepalen wat goed of verkeerd is. Dat kan de mens alleen voor zichzelf doen. Doet men die keuze op grond van het verleden of op grond van verwachtingen, dan zal de reactie -- ook tegenover zichzelf-- ONjuist zyn. De practyk leert: beoordeel vandaag nooit i.v.m. verwachtingen voor morgen, maar doe het t.a.v. de eigen innerlyke relatie met de feiten zo als ze vandáag, op dit moment, bestaan. - Doet men dit dan kan men toch wel eens het gevoel hebben bedrogen te zyn uitgekomen. Maar te bedenken valt hóe moeilik een juiste keuze is, omdat er in de wereld zoveel 'schyn' bestaat en het vaak niet goed mogelijk is daarin de juiste weg te vinden.
- Daarom is het goed zich ertoe te zetten "de achtergronden van het wereldgebeuren" te leren kennen.
- (Dit was het onderwerp van de vorige Cursus, 1968-1969.)

Momenteel heerst in de wereld iets meer rust door wat meer doorkomend licht, dwz. een verschuiving van verhoudingen is ontstaan, maar de tegenstellingen worden toch gaandeweg groter. Weet men dat nu èn wat de oorzaken zyn, dus wat er aan kosmische invloed gebeurt, dan zal het mogelijk worden de ontwikkelingen, waarmee de mens nú te maken heeft, niet meer te beschouwen als iets exceptioneels. Men gaat ze bezien als een normaal gevolg van een bepaalde inwerking. Dan wordt mogelijk zo'n veranderende toestand te aanvaarden zonder pro-
testeren, zonder zich door een beïnvloeding ervan te laten meeslepen.
Dit is een zeer belangryk punt van overdenking!!

Naast geest en ziel heeft de mens een lichaam. Meestal gedraagt de mens zich, alsof alleen geest en ziel belangryk zyn, alsof het in het leven alleen dáarom gaat. Dat is niet zo, want dan wordt vergeten, dat geest en ziel alleen tot besef en bestaan komen v i a het lichaam.- Op het ogenblik, dat de gerichtheid wordt erkend als een geestelyke, moet men dit ook erkennen als een voor zich bestaande harmonie die verdergrypt dan eigen leven en eigen wereld. - Die harmonie kan nooit afhankelyk zyn van hetgeen men op Aarde verwacht.

-Zy kan alleen afhankelyk zyn van 's mensen wèrkelyke wezen en de manier, waarop men dat kan aanpassen aan het Zynde, het bestaande.-

-De mens heeft de neiging dat waar het om gaat te vervangen door iets anders. Zo zegt b.v. de mens, dat hy naar God zoekt IN zichzelf, maar hy beseft niet, dat hetgeen hy bereikt (en dan God noemt) natuurlyk niet God IS. - God is er wel, maar de mens begint altyd met zich maar een eigen voorstelling te vormen en dan daarin in te passen wat hy later God nóemt. - Zolang men weet, dat dit niet meer is dan een éi-
gen voorstelling, kan het geen kwaad. Want eensdeels voelt men zich daardoor méer met God verbonden, maar anderdeels bestaat toch het ge-
vaar dat, zodra men God een ónveranderlyke realiteit meent te zyn, men niet meer zal kunnen beantwoorden aan God IN zichzelf. Immers, wy veranderen, als mens, voortdurend, zodat de ONveranderlyke voorstel-
ling van God, die wy in ons dragen, dan niét meer zou kunnen beant-
woorden aan dat wat God in onszelf, als durende verandering, tot stand brengt.

Onthoud dus: een fixatie, als onveranderlyke waarde,
bestaat in de kosmos n i e t .

Hiermede is duidelyk, dat men op het wereldgebeuren heel anders moet reageren. - Voor de mens is God in algemene zin niet slechts een Wezen of een Kracht, maar Hy heeft de vorm van gezag van een wetgever. - Zegt men nu: "God is eeuwig" dan zyn de aan God toegeschreven wetten eweneens eeuwig. - Maar dan wordt vergeten, dat de interpretatie van die goddelyke wetten een persoonlyke is en dat de mens zelf die wetten in de Tyd aangeeft. - Het resultaat is, dat de mens zelf wetten creëert namens zyn God, die niet meer in verband staan met zyn eigen innerlyke erkenning van de wereld zelf en daarmee zelfs, naar feitelikheden, in stryd zyn.

Voorbeeld: de P_a_u_s. - De kerk wordt a.h.w. onder zyn troon weggetrokken.

Velen stalen : De Paus is de vertegenwoordiger Gods op Aarde, dus heeft hy het by zyn uitspraken by het rechte eind.

Dus : de anderen zyn fout. - Maar wie dit zeggen bekyken de Paus vanuit een niet-reëel standpunt. Want de realiteit is: de Paus is het hoofd van een soort Staat, althans een organisatie. Al wat hy is en doet komt niet allereerst voort uit God of een goddelyke zending, maar uit de gemeenschap, die hy representeert.

Dan ligt de situatie dus geheel anders en dan is het niet meer zo verschrikkelyk, wanneer een Paus op een gegeven ogenblik zou verdwynen. - Dan ligt, immers, het belangryke niet in de Paus zelf, maar in wat 'de Kerk' in zo'n tyd betekent. Beantwoordt die Kerk niet meer aan 'de gelovigen' dan kunnen er ontelbare Pausen zyn, maar dan zal geen van hen iets te zeggen hebben.

Op het moment is er heel wat aan de gang.

- Zo heeft de Kerk zelf geprobeerd het huwelyk heilig te verklaren en daaraan allerhand morele beschouwingen opgehangen. Het gevolg was, dat er een overwaardering van de seksualiteit uit voortkwam. Deze kan nooit bepaald blyven tot degenen, die er buiten staan, de leken. Ze betreft natuurlyk ook de kerkelyke regeerders zelf. Dus komen er steeds meer mensen, die wel priester willen worden, maar ook willen trouwen. - Kloosterlingen willen hun regels niet meer zo volgen als weleer, omdat 'de Kerk' er zelf toe heeft medegewerkt een ander milieu te scheppen. - Nu kan 'de Kerk' wel zeggen: "Dat mag zo niet", maar zy heeft de verandering zelf tot stand gebracht. Het alternatief is: de verandering geleidelyk weer op te heffen.-

Het Pausdom gaat zo'n beetje de Daila Lama achterna, een soort resistent-regering in afzondering, verbannen uit zyn werkelyke Ryk.-

De huidige Aquarius-tyd is een tyd van zoeken van een zekere vryheid, zoeken van zekere vormen van uitdrukking en de moegelykheid ze over te dragen. Dit kan zich beter uiten in een besloten organisatie, die bovendien pretendeert boven de leek, dus boven de gewone mens geplaatst te zyn.- Dat nu gaat tegenwoordig niet meer.

De vraag wordt dus: wat is de vorm van een Christendom, die nú bereikbaar is ?

Het zal een soort commune-christendom moeten zyn. - Voor de ouderen is dat niet prettig, maar het blyft een feit.

De maand februari krygt veel rood licht met enkele flixtsen wit, weinig geel. - Gaat het om confrontatie met godsdienstige problemen, dan zyn de reacties byzonder emotioneel. Het is dus van belang nú te begrypen wat het probleem is om er straks rustig teenover te kunnen staan. Want, plotseling voor een probleem gesteld te worden zal het juist nú uiterst moeilik maken er nú een juiste oplossing voor te vinden.

Een groot deel van de ellende en de nood in de wereld komt in feite voort uit de voorstelling, die mensen ervan opbouwen. Daarom geldt, dat hoe meer de mens zyn voorstellingen weet terug te dringen tot een persoonlyke relatie tussen zichzelf en het Onbekende, hoe juister hy leert af te gaan op dat wat op dit moment werkelyk IS en bestaat. Dit wil zeggen: hoe gemakkeliker hy later andere omstandigheden, werelden en sferen zal kunnen aanvaarden en hoe minder hy geneigd zal zyn om de éigen projectie van denkbelden daarvoor in de plaats te stellen.

Aldus te doen werkt mee aan een versnelling van het bewustwordingsproces.

- Andere aspecten :

Het jaar 1970 wordt economische een moeilik jaar. Dat is niet erg, wanneer men er maar rekening mee houdt, dat het kan gebeuren. Anders komen de dingen zéer onverwacht en dan meestal extra hard aan. Dit wil niet zeggen, dat men nú moet gaan zorgen voor 'een appeltje voor de dorst', want dat helpt toch niet. Maar men moet er rekening mee houden nú te doen wat mogelyk en noodzakelyk is, omdat het later misschien niet meer of niet meer zo gemakkeliker kan worden gedaan. Het gaat er dus om vandaag af te doen wat vandaag mogelyk is en noodzakelyk. Men dient vooral geen verwachtingen te creëren over wat morgen mogelyk zou kunnen zyn. Morgen zullen de omstandigheden geheel anders zyn.

Planning heeft daarom alleen zin, wanneer men de toekomstige omstandigheden (b.v. voor het jaar 2000) zou kennen. - Dat doet niemand, het zyn niet anders dan veronderstellingen, uitgaand naar toekomstige behoeften, die men naar het wezen niet kent. - Daarom moet een 'planning' flexibel zyn ; men schat gemakkeliker ofwel de toekomstige capaciteit te groot, ofwel men ondervindt reeds by de uitvoering, dat over de vele jaren gezien, wanneer de 'planning' is geleed gekomen, de geschatte capaciteit al niet meer zal voldoen.

De mens kan zich voor 'morgen' geen zekerheden schappen.

Wel kan men zich vandaag ervan onthouden verplichtingen te laten bestaan, die morgen misschien niet meer na te komen zullen zyn. Zo iets is dus wel mogelyk en, gezien de verwachtingen voor 1970, dat is ook n o d i g.

- Door de mogelykheden van de ontwikkelen nú te beseffen komt men gemakkeliker tot aanvaarding van de feiten en zo tot een oplossing, die meer aangepast zal zyn aan de toestand, zoals die zich morgen zal manifesteren.
- Men moet dus vandaag doen wat men naar mogelykheden vandaag kan doen.
- Door dit te doen leeft men ook in veel groter harmonie met het Geheel.
- Want die harmonie betreft zich niet alleen maar op hetgeen je als mens bent, maar mede op de g e e s t, het bewustwordingsproces ; en op de z i e l, hetgeen als k r a c h t tot uitdrukking komt.

Samenvatting :

1. ik leef uit de Totaliteit, ongeacht myn voorstelling over de Totaliteit. (liteit.
2. myn harmonie met de Totaliteit wordt bepaald door myn w e z e n, niet door de visie, die ik heb op het wezen en de relatie daar- (mee.

Waar het om gaat is dus: zyn eigen harmonie met de Totaliteit vanuit zyn eigen wezen zo dured mogelyk te doen voortbestaan.

Op het ogenblik, dat ik -om welke reden ook- ontrouw word aan myn werkelyke wezen, zal geen harmonie kunnen bestaan, hoe harmonisch de omstandigheden my ook toeschynten.

Hierop doorgaande :

- de mens leeft uit de eeuwigheid in de tyd.
- in de tyd kent men een reeks van factoren, invloeden, die 'het leven' vormen.
- die tyd, als geheel, kan geen mens overzien, zodat men steeds weer moet houden aan de opeenvolging van de voor zichzelf bestaande momenten.
- in die momenten treden invloeden op, die in feite één geheel zyn, dwz. dat zy achtereenvolgend optreden.
- de tyd werkt als een prisma, dat het totaal van de goddelyke kracht ontleedt in een reeks van kleur-lynen.
- de mens ziet die kleurlynen achtereenvolgend, maar wanneer men de reeks opeenvolgende kleuren eenmaal kent w e e t men dus, dat by het optreden van een bepaalde kleur het volgende moment een andere, maar nu voor zich gekende kleur zal optreden.
- daaruit volgt: myn kennen van 'de achtergronden van het wereldgebeuren' zal myn b e s e f van de werkelyke geestelyke waarden en religieuze voorstellingen bepalen.
- dus zal het in hoofdzaak dienstig zyn die k l e u r te bepalen en daarnaar te handelen. - Zo maken immers groen en rood licht elk een andere make-up noodzakelyk.
- myn make-up bepaalt myn gedrag naar buiten, dwz. myn bepaalde, beheerste reactie van aanpassing aan de omstandigheden van het moment.
- zulk aanpassen is niet: vóór-zorgen. Het is gewoon een erkenning van de feitelykheden die men kent. Men wéet immers hoe de kleuropvolging is.

Natuurlyk is dit alles theorethisch beschouwd, want het heeft niet te maken met kósmisch gekende kleuren. Waar het om gaat is:
het kennen van de opeen - volging

Al gewoon levend wordt de mens ouder. Al voelt men zich jong, toch is het juister zich te gedragen naar zyn géestelyke leeftyd en niet jonger of ouder te willen schynen. - 's Mensen visie op de wereld zal telkens in een bepaald niveau passen. Dan kan men niet doen, alsof men dommer is, ook niet of men wyzer is. - Doet men dit wel, dan zal men hetzy de bestaande mogelykheden niet of niet juist gebruiken, hetzy dat men dingen gewoon niet in aanmerking neemt in de idee, dat het wél te doen on-wys zou zyn. - Het resultaat is: een onjuiste reactie op de feiten.

Wil men de dingen te eenvoudig zien/maken dan zal men ook bepaalde dingen van het eigen beter kennen/weten opzy schuiven. En ook dan is de reactie niet juist.

C o n c l u s i e :

1. wanneer ik weet, dat in myn leven de dingen een bepaalde opeenvolging hebben getoond dan weet ik, dat deze zich herhaalt, d.w.z. de tendenzen in myn leven zyn repeterend.
2. wanneer ik myn reactie bepaal op grond van een herinnering of een toekomstverwachting, reageer ik ofwel te oud ofwel te jong voor myn wèrkelyke mogelijkheden. Om harmonisch te kunnen zyn moet ik echter reageren volgens dat wat ik nú ben, d.w.z. de reacties van het 'ik' moeten voortdurend variabel zyn en zich elk ogenblik aanpassen aan de erkenning van het 'ik', zowel als aan de erkenning van de feiten.
3. om te weten op welke wyze ik de meest juiste uiting van het 'ik' tot stand breng moet ik weten wat er f e i t e l y k in de wereld gebeurt. Hoe meer ik de waan/de vertoning kan doorschouwen, hoe meer ik ook de fèiten erken en daardoor zal myn reactie op die feiten en niet op de pretentie daarvan zyn gebaseerd. Dit geeft altyd de meest concrete resultaten.
4. ik kan geen keuze doen tussen aangenaam en onaangenaam. Men kan het laatste toch niet ontlopen, evenmin het eerste vasthouden. - Maar ik kan wel wéten, wanneer het onaangename komt en door het besef, dat het komt, zorgen myzelf geen extra onaangenaamheden te bezorgen door na te laten myn problemen van nú af te handelen. Daarnaast, omdat ik voorbereid ben op moeilykheden, kan ik een betere weerstand vertonen, zodat ik in de periode van onaangenaamheden ahw. toch de rust kan vinden om, zodra de tendens keert, het goede de overhand te geven en zèér snel myn probleem af te doen.
Neemt men bv. in een gunstige periode niet een te zware finantie-
le verplichting op zich, dan loopt men straks niet vast. Daarnaast
nú afdoen om straks met minder problemen te zitten. Vooral geen
schulden laten oplopen.

Hierby is de vraag niet alleen: wat heb ik eraan? maar :
heb ik daarop invloed ?

Geen mens kan de wereld veranderen. Maar wanneer men vergelykt b.v. de mentaliteit in het hollen-tydperk en nu, komt men tot de conclusie dat de mentaliteit van de mens niet veel veranderd is. De ideëen zyn veranderd, zo ook de benadering, maar de essentiële punten van reactie zyn ongeveer hetzelfde toen en nu. -
- Maar de mens kan wèl zyn eigen relatie mèt de wereld veranderen. Probeert men de wereld zelve te veranderen dan loopt men vast. Probeert men zyn eigen betekenis in en zyn verbinding mèt de wereld anders te maken dan is er eens kansje. (Gaat men bv. echter af op beloften van politieke partyen dan komt men bekocht af, omdat een party de neiging heeft kleine successen op te blazen en haar falen te verdonkeremanen. Bovendien: velen zyn wel, maar velen zyn niet kundig in een party. - Men moet zich daarom afvragen: wat betekent dit

politieke spel? - Politiek is een evenwichtskwestie die, hoe dan ook, in een democratie noodzakelyk is. Men moet dus niet stemmen op wie men het liefst heeft, maar op degen, die een huidig evenwicht kan verstoren, om zo de kans te krygen te laten zien wat ze wèrkelyk kunnen. Men moet dus niet kiezen voor een party, een persoon of een programma, maar t e g e n een bestaand machtsevenwicht, dat bepaalde, voor my belangryke dingen onmogelyk heeft gemaakt.)

Evenzo moet men niet 'een merk' kopen, maar een kwalitéit van datgene, dat men wèrkelyk nodig heeft. Men moet nagaan of bepaalde prysverschillen wèrkelyk nodig zyn in vergelyk tot een verschil in kwaliteit. Dan zal misschien blyken, dat zeer veel prysverschillen niet gerechtvaardigd zyn. - Daarmede rekening houdend zal men zyn keuze stellen door zoveel mogelyk rekening te houden met éigen noden.- De koper zal in deze tyd véél kritischer moeten zyn. Dan past de handel zich aan, waarvan ook weer anderen kunnen profiteren. - Zoiets is mogelyk en door zich aldus in te stellen heeft men zeker i n v l o e d op het gebeuren. De goede keuze kan de tendens voor de invloeden méde bepalen.

Ook Jezus was maar één mens, maar Hy leefde volgens zyn denken. En daarmede heeft Hy de gehele sociale orde van zyn tyd veranderd. Men moet echter een achtergrond kènnen. - Jezus kende die en daarom kon Hy zoveel bereiken. Hoe meer men zich op de feiten baseert, hoe meer i n v l o e d men uitoefent op de wereld.

einde van de 2de les.

Arnhem, 23 december, 1969.

O.D.V.-cursus 1969 - 1970 : "'s mensen persoonlyke relatie ..."

XXXXXXXXXXXX
 X 3de les X
 XXXXXXXXXXXX

De wereld der begoocheling :

De mens leeft en ziet. Maar hy ziet niet wat IS, doch wat hy verwacht te zien. Voor de mens zyn veel dinge in zyn wereld ~~niet~~ aanwezig, die er in feite niet in bestaan. Evenzo zyn er veel dinge niet aanwezig (omdat hy ze niet ziet), hoewel ze in zyn wereld toch bestaan. Doordat aldus de mens voortdurend zyn eigen interpretatie voorrang geeft op het geheel van de werkelykheid, ontstaat er voor hem een vervreemding van de werkelykheid, die men kent als 'Maya', begoocheling.-

Als wy nu denken aan ons onderwerp van behandeling nl. de relatie, die bestaat tussen de mens en de wereld waarin hy leeft, dan valt te bedenken, dat de relatie van de mens met zyn wereld -als een verwantschap met de wereld- voor hem steeds in waarde verandert.

Juist als gevolg van de begoocheling kan er zelfs stryd ontstaan tussen de mens en zyn wereld.

Verder valt te bedenken, dat de mens zich van zyn wereld een beeld vormt, dat in overeenstemming is met zyn eigen wezen.

byvoorbeeld : de mens stelt zich GOD voor -zelfs in cosmissch verband- als een mensachtig wezen, hetzy in vorm, hetzy in denken en reacties. Ieder mens kan echter nagaan, dat dit niet waar is of behoeft te zyn, zelfs zeer waarschyklik niet zo zal zyn. 's Mensen moeilykheid is echter, dat hy het 'd e n k e n', dat hy zelf kent, terug ziet in alles. Duidelyk is dat bv. te zien in het menselyk gedrag tov. dieren. De mens probeert niet het gedrag van het dier te zien binnen het kader van het leven van het dier zelf, maar de mens zoekt analogiën tav. zyn eigen wyze van denken en handelen, waardoor een volkomen misverstaan ontstaat. - Deze typisch menselyke fouten hebben geleid tot een zeker blind-zyn voor de dinge, die er bestaan.

Daarom kan men stellen: er bestaat in de menselyke wereld veel meer dan de mens zich normaal realiseert.

- Er zyn 'natuurgeesten', die leven in bepaalde delen van de Natuur. Zy hebben wel degelyk invloed op het gebeuren in de wereld. Zy kunnen mensen beïnvloeden en ook het gedrag der dieren. Toch worden zy door de mens niet meer als zodanig herkend, wanneer zy zich manifesteren. - Men kan over deze wezens spreken als "elementalen".
- De primitieve mens ziet hen als een verschynsel van Macht, interpreteert dat naar menselyke normen en vormt zich een idee van een soort godzheid, een wezen groter en sterker dan hyzelf als mens is. Ten aanzien van 'elementalen' is dat niet waar. De mens die zichzelf hoog schat, neemt niet aan, dat zo'n macht of kracht bestaat. Hy negeert haar, maar daardoor is hy tevens 'blind' voor het bestaan van de 'elementalen'
- Er bestaan geesten. Sommige mensen erkennen dit, anderen verwerpen het. Maar het bestaan ervan moet dan weer passen in een menselyk denkpatroon. Wykt de geest daarvan af dan wordt ze niet meer aanvaard en eenvoudig weggeredeneerd,-
- Dan hebben we de goden. Ze bezitten een zekere macht, die zy over de mens kunnen uitoefenen.

Het zyn wezens, die geduid kunnen worden als rassengeest of groepsgeest. - Deze entiteiten bestaan werkelyk. - Wie rekening houdt met hun bestaan kan overal steeds weer de manifestatie van hun aanwezigheid opmerken. Maar voor de mens is zo'n wezen, in algemene zin, onaanvaardbaar door al zyn complexiteit en tegelyk zyn eenvoud. Een godheid bv. te aanvaarden in de essentie van een bepaalde bloem, dier of ras is voor de mens onmogelyk, omdat hy een god in menselyke termen wil zien en erkennen. - Daardoor bestaat een groot deel van 'de geestelyke wereld' voor de mens eenvoudig niet, is zy ahw. afgezonderd van het eigen menselyke bestaan. Maar dat is geen feitelyke toestand, doch een imaginaire.

De grenzen, die voor de mens bestaan tussen de wereld van de geest en de wereld, die de mens kent en aanvaardt, bestaan voor 9/10 slechts in de gedachten van de mens zelf. - Misschien voor 1/10 ook in de gedachte van de geest.

Wanneer men nu eens uitgaat van deze feitelykheid en dan tracht na te gaan wat er eigenlyk in 'de wereld' aan de hand is dan komt men te zoeken naar een verklaring van de samenhangen. - Want die zyn er heel zeker en zeer duidelyk.-

Voorbeeld: een reeks mensen reageert opstandig.- Prompt blyken bepaalde 'elementen', bv. wind en water, ook van een normaal gedrag af te wyken. - Men denkt misschien: een toeval? - Maar, wanneer zoiets zich steeds herhaalt is er een grote waarschyndykheid van een onderlinge relatie. - Een mens, die deze relatie (als onderling verband) beseft kan bv. regen 'maken'. Sommige Indianenstammen en ook Eskimo's houden hun regendansen. Misschien kan die mens de aarde bedwingen by vulkanische werkingen, ze verminderen of verergeren. Onderdrukken is zelden mogelyk.

Aldus begrepen kan worden gezegd :

de mens, die rekening houdt met het bestaan van 'elementalen' e.a. geestelyke elementen, begrypt veel meer van en in zyn wereld, waardoor hy gelyktydig méér meester kan worden van zyn wereld en indirect : van zich z e l v e.

- De relatie tussen de mens en zyn wereld wordt verder voor een groot deel bepaald door zyn eigen menselyke visie omtrent God en van zichzelf. - Ook hier weer het eigenaardige verschynsel, dat de mens voor zich een gedragscode interpreteert op zodanige wyze, dat hy daarin voor zich zekerheid of veiligheid kan vinden. - Omdat hy daarvoor echter geen rationele verklaring heeft zegt hy: het is de Wil van God. Nu is misschien wel waar, dat GOD een eigen WIL heeft, ook tav. de enkele mens, maar die Wil is niet manifest, ze wordt niet voortdurend geopenbaard. - Een Almachtig God, die beantwoordt aan de menselyke voorstellingen, zou ongetwyfeld de menselyke zonden moeten bestraffen. De practyk wyst echter uit, dat mensen die het meest zondigen vaak het aangenaamst leven. En dan wordt het gemakkelyk te zeggen: dat wordt in het Hiernamaals bestraft. - Maar, welke zekerheid bestaat daarvoor? Hóe kan de mens wéten, dat iets God's Wil is, wanneer God het niet onderstreept met Zyn invloed en Zyn macht ?

In enkele punten samengevat valt dus te zeggen :

1. de mens, die zyn eigen beeld oplegt aan de wereld, waarin hy leeft, leeft in een droomwereld. De feiten, waaraan hy zich telkens staat, moeten worden weg-verklaard, hetzy door boven-natuurlyke machten, hetzy door niet-besefte onvolkomenheden in eigen gedrag.
2. omdat de Natuur het geheel van de Aarde omvat en de mens ook deel is van de Natuur, kan en mag hy verwant zyn met het geheel van de Natuur. Zodra de mens dit ontkent of zyn relatie ermee eenzijdig verwerkt danwel beperkt, zal de Natuur daarop reageren.
3. grote entiteiten, die hebben bygedragen tot de vorming van rassen en het tot stand komen der soorten, zyn nog steeds daarmee verbonden. Dit is zo, ondanks het feit, dat in algemene zin de vryheid op het ogenblik voor de mens véel groter is dan in het begin, toen dierlyk en plantaardig leven voor het eerst op de Aarde ontstonden. - De rassengeest of rasen-entiteit heeft een inhoud, die de ertoe behorende mensen beïnvloedt. - Zodra de mens dit ontkent, schiept hy voor zich een voortdurende verwarring, handelt niet naar beredenering, maar volgens emoties en deze laatste worden mede doord'e rassengeest bepaald.
4. de angst, die de mens heeft voor de dood, is mede oorzaak van begrenzing t.a.v. de wereld van de geest. - De mens, die de continuïteit van zyn eigen bestaan, ook in andere vorm, zonder meer aanvaardt, groeit langzaam maar zeker toe naar de erkenning van de Geest. In het begin van die erkenning zal hy zoeken naar fenomenen en daarvoor beleven. Daarna zal hy zichzelf zover integreren met zyn geestelyk erkennen, dat schynbaar de Geest daarin voor hem geen rol speelt. - In feite is dan echter de toestand voor hem geworden tot een uitbreiding van zyn wereld, meer omvattend dan zonder dien mogelyk zou zyn geweest.

Er is geen begrenzing tusschen mens en geest, omdat de werkelyke entiteit -het werkelyke IK- zowel als mens alsook als geest bestaat. De mens, als zodanig, is het voertuig van de geest. Zo is de geest dus ook op Aarde aanwezig met al haar kwaliteiten en mogelykheden. - Hieruit valt te stellen, dat

- de mens, die dit ontkent en zich teveel materieel personifieert, zyn geestelyke waarden en mogelykheden zal verliezen en da
- de mens, die zyn stoffelyke ik-heid als minder belangryk beschouwt eerder geestelyke waarden en harmoniën zoekt te bereiken, daarin te denken en daarnaar te handelen, daaruit zyn geestelyke kwaliteiten zal verscherpen en dat tevens via de materie tot uitdrukking zal weten te brengen.

Het vorenstaande is byzonder belangryk voor het begrypen van de relatie tussen de mens en zyn wereld.

De mens schynt in zyn wereld beperkt en gebonden te zyn. - Gezien echter de schyn, waarin de mens eigenlyk voor een zeer groot deel leeft, is die beperking en binding niet werkelyk. - Wie door de schyn heen kan breken krygt een totaal andere opvatting van de wereld en van het leven. Maar tegelykertyd wordt hy dan geconfronteerd met de werkelyke feiten van het bestaan en daardoor kan hy op die werkelyke feite reageren.

Mensen, die zich hiervan niet bewust zijn, zich nooit gesteld hebben gezien tegenover de werkelijke feiten van het bestaan, beschouwen zo iets als tovery of magie of een buitengewone begaafdheid in anderen.- Dat is niet zo.- De mogelijkheid van ondervinden en beseffen is voor ieder mens normaal.

Het aantal en het soort feiten, waarover ik met U zou kunnen spreken,

- Is zeer groot. - Nemen wy bv. telekinese.
Waarom zou het slechts aan enkele mensen mogelijk zijn om onder zeer bijzondere spanningen te komen en daaruit voorwerpen te verplaatsen? Men moet ervan uitgaan, dat wanneer een enkele mens die capaciteit bezit zy -althans in aanleg- by iedere mens aanwezig is. - De vraag is nu: waarom komt ze dan niet tot uiting? Het antwoord luidt: omdat een mens alleen in een boven-normale toestand over de grenzen heengrypt, grenzen die hy zichzelf, normaal gesproken, stelt door zyn wereld- en door zyn ik-conceptie,
- Denken wy aan telepathie. Gedachten overbrengen is voor iedereen mogelijk. Maar, zodra men zich exclusief daarop instelt in de idee: 'dit is iets anders dan normaal', dan scheidt men zichzelf weer een grens. Want men stelt dan in wezen voor zich de gedachte, dat dit iets abnormaals is. - Dat is niet zo.- Daarom is spontane telepathie de meest bruikbare vorm. Zodra men gedachten-projectie eenvoudig beleeft en niet denkt, dat het iets bijzonders is, wordt het mogelijk in haar details werkelijk op te gaan.
Wie 'gedachten-overbrengen' beschouwt als 'iets bijzonders' scheidt zich een waan. - Als regel beantwoordt de impuls daaraan niet.-

Eigenlyk zijn deze dingen naar hun wezen heel eenvoudig. Maar de mens zal zich daarby los moeten maken van zyn z.g.normale, doch ONjuiste concept.-

- Een belangrijke vraag is nu of de mens, door het verstoren van zyn relatie met de wereld (die hy dus van nature uit bezit), of althans door zyn scheppen van een ONjuiste relatie met zyn wereld, zelf bepaalde situaties en toestanden scheidt.

Het antwoord hierop moet bevestigend luiden.

De gehele mensgeschiedenis geeft hiervan voorbeelden te over.

- Om wat meer actueel te blyven wys ik op toenemende luchtvervuiling.
Eerstens ontstaat een toenemende verontreiniging, die niet zonder meer is te verbeteren, zodat daaruit een slechtere leefconditie voor de mens ontstaat. In het algemeen past de mens zich nogal aan.
Tweedens ontstaat daardoor een totaal andere toestand in de atmosfeer. De gevolgen daarvan zijn o.m. verandering van temperatuur, vergrote reënval, vermindering van zonneinvloed, althans van bepaalde delen uit het zonnespectrum.

Het einderesultaat is:

een verandering van leven en levenscondities, die zover gaan, totdat de verontreiniging is ongedaan gemaakt.

- Dit kan plaats vinden door bv.enorme hoeveelheden neerslag, die de vele losse deeltjes vuil uit de atmosfeer naar de aarde terugbrengen. Het kan ook gebeuren door een aanpassing in de zin, dat de omzettingsprocessen op de Aarde langzaam maar zeker zich wyzigten.

Micro-organismen zullen veranderen en daardoor zal de atmosferische samenstelling gewyzigd worden. Maar dat brengt mee, dat menselyk en dierlyk leven zich eveneens daaraan zal moeten aanpassen.

- De Natuur tolereert geen reëel bestaande onevenwichtigheid. Zy compenseert voortdurend elke tydelyke verstoring van evenwicht. Dit betekent, dat de verstoring mede omvat alle 'geest', die met de Natuur en met het leven op Aarde verbonden is. Wanneer de mens dus een onjuiste reeks van acties begint, zal het resultaat zyn een eveneens onevenwichtige, maar in feite compenserende reeks van acties der 'elementalen'. Wanneer de mens, in het beseef van zyn menszyn, van gebonden zyn aan de werkelykheid waarin hy leeft, een deel van die werkelykheid verwaarloost, komt hy in conflict met bepaalde rassen- en groepsgeesten. Zy zullen dan IN de mens bepaalde factoren creëren, waardoor het evenwicht hersteld wordt. Dit gebeurt dus onafhankelyk van de vraag of de mens het wil of niet, het al dan niet bestrydt. Want de mens kan er niet onderuit.

~~Wanneer de mens in zyn denken een reeks byzondere onevenwichtigheden gaat vertonen, ontstaat vanuit de geest plus het gemeenschappelyk bewustzyn van de mensheid een tendens, die wederom correctief werkt.- Er is dus altyd een correctieve activiteit aanwezig.~~
Maar die correctie valt niet meer onder de beheersing van de mens zelf.

Spreekt men van 'noodlot' dan valt te bedenken, dat dit niet alleen 'buiten' ligt, maar dat de mens het zelf creëert. Ook in eigen leven bestaatneen durend zoeken naar evenwicht. Wie dat evenwicht niet kan vinden zal IN zich compenseren door nieuwe verstoringen, net zolang tot een nieuw evenwicht gevonden is.

Is het verstoren van verdere evenwichten gebaseerd op feiten, dan kan er iets reëels uit voortkomen.

Is het verstoren echter gebaseerd op illusies, waanvoorstellingen van de werkelykheid dan zal een opnieuw verstoren van evenwicht onvermoeude factoren in het geding brengen en daarvan de kan de mens zelf het slachtoffer worden.

Voorbeeld: een mens ontdekt, dat hy met anderen niet goed overweg kan. Als regel berust deze mening op zyn eigen gevoel niet goed by de anderen te passen. Om toch uit te blinken gaat hy een aantal dingen leren, die -zomeent hy- hem met de anderen één zullen maken. - Resultaat is: die mens wordt lastiger, roept zo nog veel meer onprettige reacties op.- Tot slot verwerpt hy de anderen ; hy heeft immers voor zich alles gedaan zo aangenaam mogelyk te zyn ! - Als zy hem nu verwerpen, deugen zy niet. - Zo isoleert hy zich en in dit isolement kan hy niet meer komen tot het herkennen van zyn juiste relatie tot de medemens. Zo ontstaan een reeks wryvingen, meestal met als gevolg dat die mens uit het milieu losbreekt.- Hy wordt a.h.w.door de anderen uitgeworpen, maar kan misschien in een ander milieu wél aanpassing vinden.

Voorbeeld: in b.g.geval wordt de mens zozeer belast door zyn frustraties, dat hy zelfs mentaal het contact met de werkelykheid geheel verliest. Dan ontstaat krankzinnigheid.

Beide voorbeelden kunnen een verklaring geven voor zeer veel van wat er tegenwoordig in de wereld gebeurt.

De Natuur, waarvan de mens deel is, heeft een aantal regels en functies gesteld. - Gaat men deze zien als staande buiten het natuurlyke - hetzy door ze tot iets byzonders te verheffen, hetzy ze af te wyzen, te verwerpen danwel ze in het byzonder te exploiteren- dan ontstaat daardoor een verschil van waardering tav. de feitelyke werkelykheid. - Dit verschil van waardering betekent, dat het geheel der ontwikkelingen zal plaats vinden buiten de verwachting van die mens om.

Maar, de mens bouwt graag (op) zyn illusies. Hy doet dat niet alleen tav. de geest en de geestelyke werking, maar hy doet het tav. zyn eigen maatschappelyke samenleving, zyn eigen mogelykheden. Als reactie kan dat meebrengen: een durende verschuiving van aansprakelykheden; van persoonlyke naar instantiële, naar de gemeenschap. Maar die bestaat als feitelykheid eigenlyk helemaal niet. Zy is een door de mens geschapen illusie. - Door die verschuiving ontstaat een durend krachtigen/eisen en terugvallen van de eenling op de gemeenschap. Maar dan grypt de mens naar een illusie, zonder reëel houvast.-

Zo spreekt de mens over zyn 'recht op welvaart'. Maar hy vergeet daarby, dat een recht alleen voortvloeit uit een éigen verdienste. Dit wil zeggen: de mens is aansprakelyk voor zyn eigen welvaren!

- Gaat men iets verder door te zeggen: de wereld is ons persoonlyk iets schuldig, dan ontstaat een situatie, dāe volkomen strydig is met de feitelyke mogelykheden voor de mens.- Dan ontstaat wat men noemt een c r i s i s. Deze is niet alleen economisch, maar ook emotioneel en indirect ook ideëel.

Onder de huidige omstandigheden is het logisch, dat in komende jaren steeds meer crisis-verschynselen zullen optreden. Gezien de huidige omstandigheden is dat onontkoombaar.

Wat de mens vergeet is het volgende :

Wie illusies scheidt, scheidt astrale schillen, die gevoed worden uit de menselyke emoties, die een eigen gevormd beeld van belangrykheid en zekerheid identificeren met een in die vorm op Aarde niet-bestaande krachtwerkelykheid. Daaruit ontstaan verstoorde evenwichten t.a.v. elementalen, rassen- en groepsgeesten, zo ook t.a.v. de geestelyke krachten uit de geestessfeer. Alle zyn ergens met de mens verbonden. Uit deze verbondenheid ontstaat dan een reactie, waaruit de emoties sterker spreken dan de rationele factoren. Dit betekent, dat het gevoelsleven zodanig wordt versterkt, dat redelyke argumenten niet meer voldoende hanteerbaar zyn. Zo vernietigt een menselyke maatschappy, gebouwd op rede en geregeerd door gevoelens, zichzelf doordat ze haar eigen samenhang niet meer kan handhaven. - Dit ziet men overal in de wereld op het ogenblik aan de gang zyn en gebeuren.

Ook s t e d e n vertonen dit beeld.

Amsterdam, gebouwd op moeras en veen, kent in haar geschiedenis felle tegenstellingen. Een groot deel van de oude stad is emotioneel geladen. Dit impliceert, dat aldaar regerende natuurkrachten ook sterk emotioneel reageren en dat brengt mee, dat emotioneel geladen entiteiten zich daar ook by voorkeur manifesteren. - Dit nu brengt het eigenaardige feit tot uitdrukking, dat een demonstratie -geheel ordelyk en in onderlinge saamhorigheid verlopend- in bepaalde delen van de stad gek-

men plotseling sterk emotioneel kunnen losbarsten, waarbij de onderlinge harmonie verdwynt en een enorm emotioneel oproer ontstaat, waardoor het doel van de demonstratie wordt tegengewerkt.

- Een mens, die een relatie heeft met zijn wereld en daarin een achtergrond vindt, zal in die wereld eerst iets kunnen bereiken, wanneer hy weet waar de invloeden liggen en hoe ongeveer ze bestaan.
- In Amsterdam is voor demonstraties altyd gevaarlijk wegens onordelykheid qua sterke emoties: de Dam, het Damplein, het Damrak, het Rokink en de Rode Weteringschans.- Daarmee zou men rekening moeten houden. Het al dan niet slagen van een opgezette demonstratie wordt mede bepaald door wel of niet kennen van bepaalde, niet door de mens beheersbare factoren.
- Een andere merkwaardigheid is, dat mensen met een bepaalde mentaliteit samengroepen op bepaalde plaatsen. Ze worden erdoor aangetrokken. Wie dit begrypt kan vermyden er zelf by betrokken te worden. Dit betekent: die mens kan bewust reageren, ergo: méer zichzelf zyn

A r n h e m. kent verschillende delen van de stad en haar omgeving, waar men te maken heeft met natuurgeesten, waar aard- en luchtgeesten byzonder actief zyn. - Zulke plaatsen te zien in het kader van een disharmonie onder mensen wil zeggen te begrypen, dat aldaar voorkomende onderlinge geschillen gemakkelyk tot excessen voeren. Zo iets is over en weer niet te vermyden. - De natuurgeest tracht eigen evenwicht te herwinnen en projecteert zyn afweer op de mens die daar is. En de mens zal daardoor een noodzaak voelen zyn afweer daartegen als een verweer tegen wat hy kent en dat is: de medemens. - Daaruit valt te verklaren, dat ruzies met moord- en doodslag zeer vaak op bepaalde plaatsen voorkomen.

- Het blyken maar kleine cirkels te zyn, waar omheen grote zônes waar zoiets nooit gebeurt. Wie dit weet zal zulke plaatsen dienen te myden
- Ook het omgekeerde geldt: blyken bepaalde plaatsen positief te reageren op het vinden van bepaalde harmoniën dan moet men zyn eigen beeld van harmonie aan-passen om van de aldaar heersende invloed benifice te ondervinden.

Zolang de mens zyn eigen beeld van harmonie definieert naar hetgeen bymêent, dat een ander dient te doen, zal hy er elke keer naast grypen en vaak zelf de oorzaak van conflicten zyn.

Vaak kan hy er zelf niets aan doen en ook de anderen niet. - Wat er gebeurt is: zy scheppen tesamen een toestand, die zodanig in stryd is met de f e i t e l y k e harmonie, dat tegenwerking niet kàn uitblyven om daar een rem op te zetten.

By een wat andere benadering van harmonie zouden zy echter ontdekken, dat er dan tussen hen zeer vele en zeer grote harmonische mogelykeden zouden bestaan.

Dit alles is uitsluitend een kwestie van het erkenne van feiten.

Dat mensen de feiten niet willen erkennen zó als ze in werkelykheid zyn is het resultaat van Maya, zyn zinsbegoocheling.

Want de relatie van de mens met zyn eigen wereld is een f e i t e l y k

- De mens is een geest werkend in een lichaam.
- Het lichaam is het voertuig, het instrument. Meer niet.

Verheft de mens zyn lichaam tot doel van zyn leven dan maakt hy een grote fout.

De geest heeft deel aan een grote reeks van geestelyke werkingen, is gereleerd met allerlei geestelyke waarden en invloeden.

Dit alles houdt verband met het stoffelyke bestaan.

Wie de feiten van zyn bestaan zuiver materieel interpreteert komt daarmee dus in stryd.

Daarom is het juist zyn bestaan niet uitsluitend te benaderen langs de r e d e , ook niet alleen op grond van e m o t i e .

Een middenweg is mogelijk , waardoor de feiten aanmerkelyk méér benaderd worden :

- de rede is nodig om stoffelyk bestaande mogelijkheden te constateren, zo ook stoffelyk bestaande conflicten. De rede behoeft geen gevoel of emotie, zy moet registreren.
- wanneer de mens echter zyn houding in het Geheel wil bepalen is emotie nodig. Want emotionaliteit omvat veel meer geestelyke invloeden en waarden en ook een veel grotere gevoeligheid voor geestelyke invloeden in haar omgeving dan de rede ooit zal bezitten.
- wie waarneemt op redelyke wyze zal zyn wereld leren kennen voor zover zy redelyk kenbaar is. - Door te interpreteren met emotie, op grond van redelyke waarneming, zal de mens kunnen waar maken wat geestelyk noodzakelyk is en dat in termen, die stoffelyk waarneembaar zyn.

Aldus zich in te stellen t.o.v.het leven en van zyn relatie tot de wereld, waarin men leeft plus daarnaar te handelens betekent:

het ideaal voor het leven vande geest geïncorporeerd
in de materie.

einde van de 3de les.

Arnhem, 24 februari, 1970.

O.D.V.-cursus 169 - 1970 : "'s mensen persoonlyke relatie...".

XXXXXXXXXXXXX
 X 4de les X
 XXXXXXXXXXXXX

De wegen der Waarheid.

Er zyn vele manieren geweest, waarop de mens heeft geprobeerd de waarheid te vinden, die alle manieren van slechts betrekkelyke waarde zyn geweest. Natuurlyk zal iemand, die een bepaald geloof heeft of een bepaald systeem aanhangt de betrekkelykheid daarvan niet (gemakkelyk) inzien. - Wel zyn er tussen al deze wegen om 'de waarheid' te vinden zekere overeenkomsten, begrippen die elkaar over en weer enigmate dekken. - Daarom is het goed uit te gaan van een heel ver verleden :

In een heel ver verleden wordt de mens geconfronteerd met de Natuur, maar hy ontdekt ook in de Natuur een aantal dingen, waarvoor hy op zyn eigen manier een redelyke verklaring heeft. - Dit betekent, dat gaandeweg 'de goden' meer op de achtergrond komen, terwyl de mens en zyn belangen meer op de voorgrond treden. Ook de wetgeving wordt gaandeweg gevormd en vastgelegd. - Aanvankelyk zyn het nog de Sjamanen, de profeten, die de wet aangeven, zoals zyzelf inspiratief het bevel doorkrygen, maar met het ontstaan van begrippen wordt het nodig een organisasie te bouwen, die de i d e e levend kan houden. Dat is het begin van de godsdiensden. - Er zyn tempels, soms iets als de latere kloosters, hoewel anders van structuur. Daar begint het zoeken naar de waarheid, waarvan door de mens gevoeld wordt, dat er zó'n nauwe samenhang bestaat tussen alle dingen, dat er wel één centrale KRACHT móet zyn waar alles uit voortkomt. - Het denkbeeld van de Ene God, de Ene Schepper van het AL is heel veel ouder dan men iha.denkt.

In Egypte bestond deze idee reeds 4000 jaar v.Chr., zy het zeer beperkt en als geheimleer onder de ingewyden. Deze geheimleer werd niet openbaar gemaakt aan het volk, dat leefde in het geloof aan vele goden. In Indië wordt het volk wel geconfronteerd met vele godenfiguren uit de Hindoeleer, maar alle zyn zy in feite representanten van één onnoembare God - BRAHME, de Grote. Dat is dan een aanduiding van het ongeken- de Ene Centrum der Schepping en ca.1500 v.Chr.hanteert men daar het begrip 'Brahman', d.i.de goddelyke adem, eigenlyk als een begrip, dat de scheppingsdaad vervangt. - Want God zelf in o n -kenbaar.

Zo verandert het menselyke leven geleidelyk aan : velen blyven hun talryke goden aanbidden, maar dat gebeurt feitelyk nú nog. De wyze, waarop vele mensen hun heiligen vereren is byna idolaterie ; zy schuiven hen tussen zichzelf en de Ene God. Deze nog zeer velen hebben voor hun geloof en hun gelovend aanbidden behoefte aan iets, dat hun meer naby is dan die Ene veraf zynde, Grote God.

Daarnaast zyn er de mensen, die zich afvragen: wat kàn God zyn ?

Dit is een wonderlyke vraag, want dan moet men gaan elimineren en bepalen wat God niét kàn zyn. Echter, door de samenhang van alle dingen loopt men op deze wyze vast. En dan komt de mens op iets, dat in feite de b a s i s vormt van vele geheime keerstellingen nl.:

God is de a d e m , de levenschenkende k r a c h t ,
 waarvan de mens alleen de manifestaties ziet.

Aan de hand van deze gedachte -in verband gebracht tot de waarheid omtrent de Ene God, de Grote Schepper van het Al- treden dan nevenverschynselen op en die 'leest' de mens en legt ze uit aan de hand van de loop der 'sterren' aan het nachtelijk firmament. - Zeer oud al is de sterrenkunde, waarby men 'het hemelschrift der goden' leest aan de hemelen. Daarnaast de astrologie, waarby de mens in het oude URUK (nog niet in UR) reeds beschikt over een concept, dat de beweging der 'sterren' niet meer aangeeft als een tendens door de goden aan de hemelen geschreven (vooral de veranderende constellaties aan de rand der horizon), maar waardoor het geheel aan de hemel meer wordt gezien als een aanduiding voor het verloop der gebeurtenissen op de Aarde. Het besef, dat de jaargetyden en de komst van de moesson e.d. kunnen worden bepaald aan de hand van 'de loop der sterren' aan de hemel is een enorme ontdekking. - Zo ontdekt de mens een samenhang tussen de Natuur op de Aarde en de wereld daarbuiten. - Men stelt de aardewereld nog steeds centraal, maar wat daar omheen bestaat speelt mede een rol. Uiterlyk vindt dit besef zyn hoogtepunt in de 'crystallyne sferen' der Grieken.

Met deze z.g.geheime leer zoekt de mens verder naar 'de geheimen der Schepping' en hy leert de materie hanteren. Het is eigenlyk verwonderlyk, dat de mens in die oude tyden, met slechts een primitieve chemie en een zeer primitieve geneeskunde, het goddelyke en het paranormale zoveel dichterbij vond dan in de tegenwoordige tyd, waarin de mensheid zo heel veel meer weet dan in die oude tyden. - De huidige mens wil voor alles een verklaring. Dat is erg moeilik en als je een weg naar de waarheid zoekt moet je begrypen, dat het verklaarbare niet anders is dan een rationalisatie van het ONverklaarbare, meer niet.- En dan moet men inzien, dat achter elke verklaring een nieuw geheim ligt, dat weer moet worden verklaard.

Deze gang van het denken levert niets anders op dan een opstelling, door samenvoeging van de gekende feiten, waardoor men meent een richting te vinden om tot het Onbekende door te dringen. En die richting wordt dan aangegeven door veelsoortige, laat ons zeggen nutsoverwegingen. Kykt men b.v.naar de Tien Geboden, die zo'n grote rol hebben gespeeld in het Judaïsme en ook later in het Christendom, dan is wel zeker, dat zy voor een groot deel hun belang hebben ontleend aan het feit, dat zy voor het eerst aan verschillende stammen en volken één-zelfde WET gaven. Dat die Wet van goddelyke origine is wordt eigenlyk meer bykomstig, wanneer men de sociale gevolgen nagaat die er uit voortkomen.- Zonder 'goddelyke Wet' zou het nooit mogelijk zyn geweest dat complex van Stammen als één volk te regeren.- Ook elders in de wereld leven in die tyden priesters en bestaan er geheimscholen, die het zelfde nastreven. - Zy zoeken m.a.w.naar de mogelijkheden om de mens te regeren, ten goede te leiden, zeker niet uit zelfzucht. Op deze wyze krygt de God een gestalte, waarby Hy als Wetgever voor de mens optreedt. Maar in de geheimleer blyft die God de Al-bezieler.

Tussen die twee gedachten bestaat een strydigheid en de mens tracht op het pad naar de waarheid een synthese te vinden tussen
enerzyds God als Wetgever, die onverbiddelyk straft en
anderzyds God als Kracht, die in alle dingen leeft.

Latere discussies over een al dan niet bestaan van een Duivel in letterlyke zin wyzen op de moeilikheid voor zo'n synthese. Immers, wanneer God alle dingen heeft geschapen, dan heeft Hy ook de Duivel ge-

schapen en dan kan de Duivel niet anders zyn dan de vertegenwoordiger van God's Wil en Zyn Werken. Dan is God a.h.w. mede de Duivel. Men komt daar niet uit door de these van 'de vrye wil', want deze vrye wil kan wel van God gegeven zyn, maar dan wist God, toen Hy de vrye wil aan de mens schonk, kennelyk wát de mogelykheden daaruit voor de mens konden zyn. - Zodat, met deze redenering, de mens ergens terecht komt by een overweging:

God of Duivel, het maakt eigenlyk geen verschil, want voor de mens zyn het b e i d e facetten van de eeuwige Werkelykheid en de wegen naar de Waarheid keren steeds naar de mens toe.

Dat klinkt wat vreemd, want de mens begint met een enorme speurtocht naar God en naar de goden, naar de motivering van het bovennatuurlyke en de inwerking daarvan op de Natuur ; maar het is duidelyk, dat de mens als denkend wezen de reflectie is van het goddelyke op de Aarde. En, omdat de mens, uitgaande van zichzelf, er niet in slaagt de werkelykheid te benaderen búiten zichzelf, komt hy altyd weer terug tot zichzelf, tot zyn éigen aanvaarding, zyn éigen leven.

En dus moet de m e n s centraal worden gesteld.

En dat doende komt men tot gedragsnormen.

Deze zyn sterk afhankelyk van de tyd, waarin de mens leeft, maar typerend is, dat altyd als eerste eis wordt gesteld: trouw aan de onbekende God.

Voor het volk heeft deze God een gedaante, maar voor hen, die de werkelyke leer kennen, is Hy eigenlyk meer 'een bewegend principe'. Hierdoor ontstaat, helaas, een verwydering tussen aan de ene kant de ingewyden, de priesters, en aan de andere kant het gewone volk.

In de Bybel is op vele plaatsen het verschil te constateren tussen de visie van het volk op de dingen en die van profeten, richteren en later de koningen. - Allen waren zy mensen, die in hun God en goden geloofden, maar hun achtergrond was verschillend.

Weer verder gaande zegt men: die God aanvaarden en Hem trouw zyn is niet voldoende. De mens moet proberen Hem in zyn eigen leven w a a r te maken. - Natuurlyk blyft de eis bestaan, dat de naar buiten verkondigde 'goddelyke wet' mee in het geding blyft, maar het belangryke wordt dan toch, dat de mens, hoewel aan die Wet onderworpen, er gelyktydig toch boven staat. - Zien wy naar Mozes :

enerzyds stelt hy zich vaak buiten de Wet en neemt, als leider, vaak persoonlyke beslissingen, die niet altyd geheel naar de Wet verantwoord zyn,

anderzyds is hy toch de uitverkorene Gods tot aan het moment, dat hy zyn doel zal bereiken. Dan en dan moet hy van zyn volk afscheid nemen.

Het volk gaat verder, zyn toekomst tegemoet ; Mozes blyft achter.

Ditzelfde ziet men ook vaak in Indië gebeuren:

Filosofen en denkers treden op, verkondigen een leer en proberen via een zekere eredienst een zekere eenheid aan het volk by te brengen. Zodra de volken een ontwikkeling hebben bereikt, die daaraan voldoet, hoort men van de leiders niets meer. Zy verdwynen ahw. in het niet.-

Hieruit valt te concluderen:

de mens heeft in zyn relatie met God een zekere verplichting, maar zy, die het wezen Gods kennen en daardoor erboven staan, gaan steeds verder, d.w.z.zy blyven niet durend aan volk of groep gebonden.

Deze gedachte wordt teruggevonden by de echte filosofen van de oude scholen. De echte, werkelyke filosofen zyn denkers, die op grond van enkele feiten abstracties opbouwen, maar die abstracties dan weer met de werkelykheid weten te verbinden.

Het denken gaat dus uit van de feiten, loopt buiten de feiten om in abstracties en herleidt zichzelf daarna tot richtlynen, die in de werkelykheid te verwezenlyken zyn.

Al spoedig komt, naast de trouw van de individu aan God, de trouw van de mens aan de groep. - Trouw aan God uit zich in verplichting aan de gemeenschap, die men voelt buiten het 'ik' te bestaan. Daardoor voelen de leden van zo'n groep zich nauw met elkaar verbonden, als uiting van hun éigen trouw aan de gemeenschappelyke God van de groep.

Dit ziet men b.v.aan de Stammen, waarover Mozes regeert.

Een der Geboden zegt: Gy zult niet doden. - Maar, zodra hy het belofde Land binnentrekken, wordt gestreden tegen daar levende volken en stammen en vele daarvan worden uitgeroeid, omdat zy zich niet laten verdryven. - Jericho wordt aangevallen en verwoest en zo is het optreden in het Heilige Land niet bepaald zachtzinnig en conform de Geboden. - Dit merkwaardige optreden is alleen te begrypen, indien men bedenkt, dat de door Mozes tot éen volk samengesmede joodse stammen werkten met éen God en trouw waren aan die God binnen het verband van hun totale groep (volk), dwz.dat men IN de groep trouw bleef aan de groep.

Zulk een groepsbinding kan lange tyd blyven bestaan. Maar dan ziet men: de mens gaat verder. Rondtrekkende figuren (priesters en ingewyden) gaan een soort verbinding vormen tussen de verschillende godsdiensten, die wel elk een Oer-God kennen als de werkelyk dryvende Kracht in de Schepping, maar die daarnaast, door het volk aan godenfiguren te binden, een trouw aan de éigen gemeenschap tonen.

De rondtrekkende 'leraren' spreken er van, dat God niet bestaat voor éen volk, maar IS voor allen. Vaak worden ook ONbloedige offeranden beoefend. - En dat niet alleen in het oude Oosten, maar ook in het Westen by Germanen en Druïden, onder wie, naast de bekende bloedoffers, ook bekend zyn het offeren aan de goden van planten- en vruchtensappen, van bloemen. BIER speelt in de oudheid een belangryke rol. (Egypte b.v.kende het Pharao-bier, het priesterbier, het zg.goede bier en het gewone volksbier.) - Gegiste dranken en de roes speelden in de oude godsdiensten een grote rol.

Wanneer nu de mens gaat beseffen, dat God niet beperkt kan zyn tot éen God voor éen volk, maar dat Hy o v e r a l moet zyn, dan begint de mens naar wegen te zoeken om deze waarheid 'waar' te maken. Dan is het niet meer mogelyk zich te beperken tot trouw aan éen volk of aan éen tempel of éen godsdient. - Dan moet men verder gaan en komen tot : trouw aan het menszyn.

En dan blykt, dat reeds 2000 j.v.Chr.bepaalde bewegingen ontstaan

met zeer humanitaire achtergronden. Het latere Boeddhisme geeft een reeks wegen en pylers. De pylers zyn de waarheden, die men meent te moeten accepteren ; de paden zyn de gedragsregels voor de relatie tussen mens en mens, en die tussen de mens en zyn wereld.

Daar gaat het dan reeds veel meer om dan om de relatie mens-God.

Ook de Tien Geboden geven eigenlyk maar een enkele, die God betreffen. De rest betreft de relatie tussen de mensen zelf. In de Islâm is dat evenzo: de soerah van de koe geeft regels, die voor de mensen onderling nodig zyn.

Het gaat dus om de mens te vinden. Dit betekent een abstractie te moeten creëren, want mensen zien elkaar wel, maar begrypen elkaar nooit volledig. Geen enkel mens kent de medemens werkelyk geheel.-

Zo ziet men ontstaan een samenvloeiën van psychologie met bepaalde leerstellingen, bv. die der Pythagoreërs, waarby de communicatie door redevoeingen erg belangryk wordt, waarnaast meditatieve processen, kennis van wiskunde, muziek gebaseerd op wiskundige principes en waarby de overdracht, die de muziek mogelyk maakt, mathematisch wordt ont-
leed.- Dit alles betekent: het denken der mensheid gaat steeds verder
naar

de communicatie tussen mens en mens en
de relatie tussen mens en mens

en deze beide gaan de basis vormen voor een beleven en
een uitdrukken van

de relatie tussen de mens en zyn God ,

waarby de God zelf steeds méer ONkenbaar, steeds ONpersoonlyker wordt.

De Alchemisten treden op. (de naam ontstaat by de Arabieren in 722 n.C. n.a.v. een werk in vele delen, dat 'Alchemeia' heet).

Zy zeggen: het experiment, dat ik als mens hier op Aarde ben, is de uitdrukking van iets, dat in God bestaat. - Wat in God bestaat ben ik in myzelf en wat ik in myzelf ben kan ik testen door het experiment in de wereld.

In het Byzantynse Ryk worden in allerhande geschriften pogingen gedaan aan te tonen hoe christelyk deze alchemisten-gedachte eigenlyk is !

In wezen hebben die denkers gelyk. Want in deze vroeg-christelyke tyd is het Christendom een leer van de relatie van mens tot mens. - Later groeit het Christendom uit tot een organisatie en organisaties zyn nooit helemaal reëel en redelyk.

Zo wist men in de vroege tyden van het Christendom :

de mens beleeft God in zyn medemens.

God openbaart zich aan de mens vanuit de medemens. Hy staat niet ver weg, maar de mens vindt God overal.-

Het principe is: de VADER, waaruit een werkelykheid geboren wordt.

Die werkelykheid is te vinden IN de mens. Door in de mens de nood te stillen, het goede te wekken, beantwoordt de mens aan God in zichzelf. Aldus geeft de mens, voor zich, gedaante aan het goddelyke via het-
geen hy doet in zyn leven, door wat hy toont te zyn .

Vaak wordt het Christendom miskend, doordat men zegt: het is een leer, die tot de mens bepaalde dingen zegt. Misschien moeten zy, die dit zeggen bedenken, dat het Christendom minder heeft te zeggen dan dat het de mens werkelyk wil doen l e v e n.-

Jezus leert de mensen hoe te moeten leven. Zyn leringen zyn alleen bedoeld om duidelyk te maken, dat een ieder zó kan leven en daarnaast waarom de mens zo móet leven.-

Het gaat dus om een levenshouding.

Deze idee bestond reeds by de GRIEKEN. Daarom waren onder de eerste bekeerlingen zoveel Grieken. Steeds méer gaat het om de d a a d.

En zo ziet men in de geschiedenis der mensheid zich de volgende ontwikkeling voltrekken:

mens - natuur ; natuur - mens ; mens - mens ; God-mens-natuur.

Hierby vindt overal vervlechting der lynen plaats, waarby tevens overal God zelf verder van de mens weg komt te staan (de afgodsbeelden, die de mens aanbidt, verder buiten beschouwing gelaten).

De beelden zyn naar het wezen: symbolen, maar ze worden gezien als een werkelykheid.

Het opvallende is nu:

God achter het verschynsel wordt een steeds abstracter begrip. Hy staat steeds verder weg, maar de uiting van die God komt de mens steeds meer dichterbij.

De volgende fase is, dat de wegen, die de mens gaat naar de waarheid, langzaam maar zeker worden een kwestie van menselyke erkenning.

Maar men ontdekt daarby tevens, dat men niet alleen kan volstaan met de mens. Er is meer nodig.

Zo ziet men overal, zowel in Egypte, voordat het door Rome werd beïnvloed, in de Griekse mysterie-inwydingen, in scholingen door kluisenaars en heiligen in India gegeven, by filosofen in China en ook by de Kelten en de Druïden, dat al deze erkennen:

de mens heeft de mystieke verrukking, de mystieke beleving
nódig als een aanvulling van de intermenselyke relaties.
de mens moet IN zichzelf de z i n van de bestaande relatie vinden.
wie die relatie vindt plus de zin ervan heeft God gevonden.

Men zou dit als volgt kunnen zeggen: Wanneer ik een mens goed doe, heb ik iets werkelyks gedaan en in myzelf myn houding bepaald. Besef ik, dat die mens het Onbekende representeert -de godheid IN hem dus- dan voel ik my door myn daad aan die mens gedaan a.h.w. in de godheid één en dan beléef ik, vanuit myzelf, iets van 'het goede', dat overal in de gehele wereld bestaat.-

Dit denken kan men een harmonie-leer noemen.

Met het gaandeweg meer macht krygen der godsdiensten gaat de MYSTIEK een steeds grotere rol spelen. - Dit is als volgt te begrypen:

wanneer een godsdienst macht krygt, legt zy haar aanhangers een m o r a l op, een leefwyze en een denkwyze.

Dit geldt evenzeer de Vryzinnigen, die eveneens opgelegd krygen door een Synode wat niet en wat wel geloofd mag worden. Wel

degelyk wordt bepaald, dat het de mens niet vry staat te geloven wat hy wil.

De Katholieken kennen het pauselyk gezag. India kent de Raad der Brahmanen, een groep wyze en heilige mensen. Ook het fakirisme kent zyn besturend lichaam. Zy alle decreteren iets.

Omdat er een vastgelegde verhouding wordt gegeven tav. de medemens (niet gebaseerd op het positieve, de daad, maar op het negatieve, het verbod van bepaalde acties), wordt de nadruk op het mystieke gröter. - Het mysticisme neemt toe tot zelfs in vormen van duivelaanbidding en mensoffers, waarby eigenlyk te ruggevallen wordt op een reeds lang voorbye tyd.

men stelt:-ik móet de grens doorbreken tussen myzelf en het andere, het abstracte, het goddelyke.

-al kan ik die beleving niet uitdrukken, ze maakt my los van de gebondenheid aan de wereld, die eigenlyk grotendeels een maatschappybinding is.

(Van Dávid Home is bekend, dat hy in een moment van zulk een extatische godsbeleving zweefde, door het ene vester uit en door het andere venster terug in de kamer. - Ook van Thomas van Assiszi is gezegd, dat hy in zo'n extatische gebedstoestand zweefde voor het altaar.)

Het gaat by al dezen om te ontsnappen aan menselyke beperkingen.- De mysticus zoekt dit te doen via een persoonlyke beleving. De algemene leefregel wordt hoogstens nog maar een middel om iets uit te drukken van hetgeen IN jezelf bestaat.

Zo worden de wegen naar de waarheid steeds meer een zoeken en een trachten te stryden tegen datgene, dat de mens aanvoelt als niet-aanvaardbare aspecten van het goddelyke en gelykertyd te proberen een éenheid te vormen met het aanvaardbare aspect.

Er is nog steeds sprake van het tweeledige: God én Duivel, de witte en de rode Draak, de twee aangezichten van KWAN YIN, die zowel de godin van leven en liefde is als van dood en verderf. Daarin gelykt ze op de god KALI/

Men kan zeggen: de oude twee-eenheid 'goed en kwaad' gaat weer domineren in het denken van de mens. Nu echter zyn het geen concrete waarden alleen in de mens, maar in de gehele wereld. En zo ontstaat een regel, die in de plaats treedt van het eigen zoeken en het zelf doen. In die regel is bezieling te vinden en de mens vindt haar in de m y s t i e k.

Mystiek is niet een letterlyke transformatie van het stoffelyke tot het onstoffelyke (denk bv. aan het Avondmaal), maar via de mystieke beleving kan de mens de vorm (de materialisatie der dingen) ontvluchten. Daarin drukt zich dan uit: een bepaald deelgenoot-zyn en dat wordt door de mens geaccepteerd.

Dit komt nog heden tendage goed tot uitdrukking in het Waterfeest in INDIA.- De mensen, die met het water worden bespoten, ontvangen ahw. de zegen, die gelegen is in het contact met het water/ Daarin beleeft de mens dan de Oerwateren, waaruit eens de wereld en het leven op de Aarde mystiek ontstond.- Gedurende die heilige handeling treedt ahw. een versmelting op tussen de mens, die haar ondergaat en

de oerkracht uit het water zelf, als een herboren worden in de Cerwe-reld. Daarin wordt een cosmische eenheid uitgedrukt. Die eenheid is be-leefbaar en al gaat ze de voorstelling van de mens te boven, de mens ondergaat wel degelyk een intens innerlyk gebeuren. De uitingen zyn tweeërlei: soms practisch orgastisch, soms absolute verstilling. In het laatste geval is het alsof die mens anders gaat ademen.

Het denkbeeld van opgaan-in-God en gelyktydig de uiting ervan is terug te vinden by alle manieren, waarop de mens zoekt de weg naar de waarheid te gaan, die weg teug te vinden.- De Boeddhist zal zeggen: praat niet teveel over het hiernamaals ; belangryk is of je nú deel hebt aan het bestaan op de juiste manier. - En dat laatste stoelt dan op de idee van een te bereiken identificatie met het Hogere, als een bevryding.

Lamaïsme bedient zich veelvuldig van volksmagie, hetgeen begrypelyk is, doordat zy vry afgezonderd in kleine dorpen leven. Ook zy kennen de gedachte van de weg der waarheid, het rad des levens, waarby de mens moet geraken tot vereenzelving met het Centrum van het bestaan, voordat hy aan de vormen van het bestaan toekomt.

Samenvattend kan hiervan worden gezegd :

de wegen der waarheid voeren de mens tot een geestelyke vereenzelving met het goddelyke en dat is beleefbaar, terwyl gelyktydig een uitdrukking daarvan mogelyk wordt binnen bepaalde regels, die echter op zichzelf niet belangryk zyn.

Het is dus wel typerend, dat afstand genomen wordt van de zin en de betekenis van een regel. Eigenlyk is de regel niet anders dan uitdrukking van beleving. - Welke regel men gebruikt is op zichzelf veel minder belangryk dan men denkt. Waar het om gaat is steeds :

het beleven van het één-zyn met het goddelyke

Meditatie voert tot bepaalde mystieke belevingsmogelykheden en in sommige gevallen tot paranormale ontwikkelingen en vermogens. Maar de kern waar het by al deze wegen naar waarheid om gaat blyft:

het op de een of andere wyze innerlyk versmelten met het hogere. Dat kan de mens alleen maar doen aan de hand van een zichzelf uitdrukken binnen bepaalde regels van het bestaan op Aarde. - De enorme macht van de godsdiensten over de mens moet worden gezien als soort kaderaanvaarding van de mens, waardoor de omraming van het geloof zonder meer wordt geaccepteerd.

In 1500 ontstaat een nieuw proces: vreemde leerstellingen treden byzonder sterk op in W.Europa en wel: het kabbalisme van het mystieke Jodendom ; herleving van bepaalde Pythagoresche wysheden; de Alchemie uit het oosten van het Romeinse Ryk dringt door in Italië en Frankryk. Deze groepen trachten eerst als geslotenheid te functioneren, a.h.w. terugkerend naar de oude trouw aan de Stam, de groep, de eigen gemeenschap. Maar al spoedig wordt deze gedachte, als niet belangryk, door velen verlaten en men staat uitwisseling van gedachten voor. Daaruit komen zowel misbruiken alsook byzonder interessante resultaten voort. In Zwitserland en Duitsland ontstaan zekere mystieke ridderorden, later ontstaan alchemistenorden, die zich niet meer bezig houden met de

vraag of de mens alleen maar moet belevenen komen tot een bepaalde uitdrukking binnen het kader van zyn leefwereld. Er komen gedachten en uitspraken over 'de Grote Arcana' (het grote geheim der Schepping). Zo ziet men aan de ene kant een pogen tot indeling en precisering van de Cosmos en aan de andere kant een proberen v r y te komen van alle beperking en gebondenheden.

God wordt tot: "een levend meer van Waarheid".

Door weerkaatsing uit het Onbekende, ontstaat uit dat 'meer' de wereld der vormen, als uitdrukking der oervormen. Uit de oervormen ontstaan de soorten, enzovoort.

Het menselyk zoeken is naar een terugkeer tot die levende God.

Typisch voor de christelyke wereld is, dat men dan

de grens tussen God en de schyn(teruggekaatste)wereld de MAAGD

noemt. En dit, terwyl in die tyden de Maria-verering byzonder sterk is. De MAAGD is niet intermediair tussen God en mens, maar ze is de begrenzing tussen God en het uit Hem wordende. En, zo zei men, wie 'de Maagd' kan begrypen en aanvaarden vindt de goddelyke Werkelykheid, zodra hy de grens doorbreekt. - Zelfs grote christen-yveraars accepteerden deze gedachte en velen werden zodoende ook door de Inquisitie gespaard. - Interessant is daarnaast, dat Kabbalisten probeerden de Bybel om te werken als geldend naar een reële betekenis; dat Magiërs probeerden de Natuur te beheersen via de geheimen van het bovennatuurlyke. - Overall treft men vreemde denkbeelden, die tegelyk juist als onjuist zyn

Dan ontstaat een synthese : de Alchemist praat met de Kabbalist en deze praat weer met de Astroloog en de man der wetenschap. En dan, uitgaande van het geheel van ideën en filosofiën, zoekt men naar een methode om zich van allerhand stoffelyke gebondenheid vry te maken. De oud-griekse gedachte van de zelferkenning door de mens wordt als zeer belangryk beschouwd en krygt nu a.h.w. een nieuw aangezicht. Want zy is niet meer, naar oude styl, de confrontatie van 'het ware ik' met de Eeuwigheid, maar zy is en wordt nú juist :

het erkennen van de facetten die IN jezelf, als mens, bestaan plus het in werkelykheid aanvaarden van de Eeuwigheid met de aanvaarding van je eigen mensfacetten.

Die Eeuwigheid kan ieder benoemen zo hy dat wil.

Dan volgt een periode, waarin de paden der waarheid-zoekenden moeilik te volgen zyn. - Ze bestaan zowel in het Katholicisme als in de Reformatie. Zy duiken op in Loges, waarin echter ook veel komedie bestaat en in allerlei joodse gemeenschappen. Onder de een of andere benaming steken oude heidense practyken en natuurverering de kop op, vooral onder de latere hekserij. - Sterk is dat alles in het Zwarte Woud (Zd. Duitland). Sprookjes worden tot gelykenissen omgewerkt b.v. "Het Stenen hart". Dit verhaal speelt waarschyntlyk in Württemberg en is ongeveer :

een mens verkoopt zyn ziel aan de Duivel en krygt in de plaats van een eigen hart een stenen hart. - Het conflict is dan, dat gezegd wordt: wie in de wereld vooruit wil komen moet eigenlyk een stenen hart hebben, alleen aan zichzelf denken. - Maar wanneer je alleen aan jezelf denkt, is gewoon menselyk geluk en

menselyk beleven onmogelyk geworden. Dan leef je in feite geïsoleerd. Dit beeld van 'het hart' betref niet alleen het menselyke gevoelsleven, maar er word wêl degelyk het mystieke beeld in uitgedrukt van het door beleven één-worden met het goddelyke.- Met een 'stenen hart' is die éénwording onmogelyk geworden.-

Ergo : de mens kan alleen uitbleeien en zichzelf worden v i a de mystieke achtergrond van alle bestaan.

Geen wonder dat dan de Faustverhalen byzondere nadruk krygen. Het z.g. 'Verbond met de Duivel' leeft in allerlei verhalen weer op. Het conflict is: de mens kan het kwade accepteren voor zyn leven, maar het isoleert hem gelyktydig van de Werkelykheid van zyn bestaan.

Opvallend is hoe by al deze verhalen altyd een bepaalde figuur een rol speelt. Soms afkomstig uit de Natuur, in de christelyke streken vaak Maria als de Moeder Gods.

In al die verhalen is het steeds weer de mens zelf, die terugkeert naar de begrenzing van de goddelyke Werkelykheid en dan i n die begrenzing zyn bevryding vindt.

Maar : steeds 'verder' voert de weg. Niets staat stil en ook de mens moet steeds verder op de weg naar de Waarheid. - Wie zegt: ik weet het nu wel, weet in wezen niets. Maar wie beleeft en weet voortdurend te moeten zoeken naar een nog juister, nog gaver wyze om aan zyn beleven vorm te geven en de beleving telkens weet te hervinden, hy is de mens die op de goede weg is.

Want de paden, die voeren naar de Waarheid zyn de wegen, waarop de mens moet zien te komen tot zelfrealisatie.- Dit lyk misschien ego-
maan, maar het is als volgt:

Ik bèn iets, als mens. - Ik ben kind van God en daarom deel van God. Ik word door God in stand gehouden. Zonder God kan ik niet zyn.

Zodra nu de mens erkent in wêlke zin hy deel is van God, erkent hy ook welke en hoeveel verschynselen van zyn menszyn -hoewel nú voor hem belangryk- in wezen eigenlyk ONbelangryk zyn. Daardoor vallen ze niet weg, maar ze verliezen aan gewicht, worden min-betekend in zyn leven.

De Waarheid is: de werkelykheid, die my verenigd doet zyn met het
(tydloze.

De stelling is : De mens is deel van de Eeuwigheid. Hy is niet alleen maar een projectie in de tyd van de een of andere onbekende Grootheid, maar hy, daarvan d e e l . Dus is de mens deel van een tydloosheid. Daarin bestaat hy tesamen met alle vormen, die hy nú kent en heeft.

Het gaat niet om de nevenverschynselen (de versieringen van de huidige vorm van leven) te realiseren/waar te maken, maar om ertoe te geraken, dat wy IN onszelf ons bewust worden van onze z i e l en in onszelf God vinden zó als Hy in ons bestaat. - Wanneer wy dit in onszelf vinden, is alle verschynsel -zelfs ons verschynsel 'leven'- niet meer belangryk. Dan is mogelyk zich los te maken van lichamelykheid, maar ook van een geloofsomraming of een filosofisch kader.

Wie zover komt zal de Waarheid erkennen in a l l e dingen.

Want alle dingen dragen 'de waarheid' in zich.

En de goddelyke Waarheid is het totaal van alle 'waarheden'.

Maar, omdat er maar één Waarheid kan zyn, zyn tegenstrydigheden te begrypen als de on-ware delen van datgene, dat stryd veroorzaakt.

De mensheid groeit toe naar de vereniging van mystiek beleven en de toepassing daarvan. Daarby gaat het om godsbeleving, nl. om een zodanig opgaan in God, dat het menselyke zyn en doen de weergave vormt van die goddelyke Werkelykheid in een enkel facet, nl. het menszyn.- De onjuistheden van vele leerstellingen schuilen in de manier, waarop de leer wordt gebrúikt. - Er zyn groepen, die zich uitverkorenen gevoelen en zich daarom willen losmaken van de overige mensheid.

Dat is onjuist, omdat zy daardoor hun zelfstandigheid verliezen.

De mens is niet geschapen om deel te zyn van de een of andere massa, maar om, als mens, een afzonderlyk en gepersonifieerd deel te zyn van een Groot Geheel, een deel dat zyn volkomen éigen uitdrukking en rol heeft.

De mens kan wel leven binnen een regel, een wet, maar zodra die belangryker gaat worden dan de Waarheid die IN hem leeft, is de wet onjuist.

De menselyke behoefte iets te stellen tussen zichzelf en een goddelyke Werkelykheid toont aan hoezeer de mens aanvoelt, dat hy veel van zichzelf zal moeten prys geven om 'De Waarheid' te vinden.

De wegen der Waarheid zyn niet : het verliezen van de wereld.

Maar ze noodzaken wel tot het verliezen van de dingen die van de wereld zyn. Het gaat om het verliezen van datgene, dat onszelf belangryk maakt.-Want in zyn onbelangrykheid kan de mens belangryk zyn.-

Wie door zyn manier van leven kan beleven en kan waar maken d e e l te zyn van een grote Totaliteit leert beseffen, dat al het andere in het leven er weinig toe doet, d.w.z. daarby vergeleken totaal ONbelangryk is.

Mensen komen echter altyd met 'maren': "Ja, maar..." bv. het leergezag, de ware profeet, de werkelykheid der eigen goden, de oudheid van de eigen leer, enzovoort. - Al deze dingen zyn het uiterlyke.

Het innerlyke, dat al deze 'maren' verenigt, is het enig belangryke.-

En dat kan door geen enkele filosofie worden uitgedrukt, alleen door b e l e v i n g . - Dat is m y s t i e k .

Zo is de z i n van het l e v e n : M Y S T I E K .

Het is: IN jezelf beleven, zonder mogelijkheid de beleving uit te drukken of te verklaren.

Daartoe dient men 'het Hoogste' te aanvaarden.

Speciale facetten daarvan behoeven geen speciale aandacht. Het 'geheel te aanvaarden, het in zichzelf te laten inwerken en het innerlyk te laten spreken betekent tot een begrypen te komen, hoe beperkt misschien ook, wat belangryk is en wat niet in de wereld, waarin men leeft.-

Euwigheid, als begrip, kan alleen bestaan, indien men zich aan

tyd gebonden acht. - Wie de^{be}langrykheid van Tyd durft te ontkennen ondervindt, dat alleen G O D , de Werkelykheid overblyft.

Dat is de KRACHT, die misschien eens verdwynt (als wordt INgeademd), zodat een AL verdwynt en een nieuw AL ontstaat by een volgende UIT-ademing, maar... dat is onbelangryk, omdat het de Kracht is die het werkelyke Wezen uitmaakt.

Dat geldt evenzo voor de mens ; het is niet de vorm, die slechts het verschynsel is van de Kracht.-

Reeds vanaf het eerste menszyn hebben de inwydingsscholen voortdurend in die richting gezocht en gewerkt. In de huidige tyd werkt een zekere mystiek nog steeds in die richting voort.

Voor de mens in de huidige tyd is belangryk
dat hy zich zal realiseren wat hy n is ,

in overeenstemming met zyn innerlyk beleven zolang dit beleven zich n i e t richt op een zoeken van zichzelf.

Wie niet zichzelf zoekt, zal IN zich mystiek iets beleven van de Werkelykheid en hy zal pogen het uit te drukken in zyn m a n i e r van leven.

Zo zullen de wegen der waarheid voor de mensheid steeds verder gaan en in de huidige tyd zal de mens een vryheid vinden, die echter pas werkelykheid wordt, wanneer hy de ONbelangrykheid van gebondenheden heeft leren beseffen.

De mens moet trachten de 'ontwikkeling' der gedachten te begrypen, dwz. de manier, waarop denkbeelden worden samengevoegd. - Dat is veel belangryker dan de denkbeelden zelf.-

Evenzo is het niet de reden waarom men zus of zo leeft, maar de m a n i e r waarom men leeft, die werkelyk belangryk is.

Dit zyn de dingen, waaraan de mens in de huidige tyd alle aandacht moet geven, omdat zy het belangryke uitmaken voor het zoeken en gaan op

" de wegen der Waarheid"

- o -

einde van de 4de les.
Arnhem, 28 april, 1970.

(de 5e en laatste les werd wegens ziekte niet gegeven.)